

отъ свѣта... И, грабналъ ножа, бай Ангелъ отново се спуща върху клетия чиракъ.

Онбашията прибързва и му улавя ръката:

— Стой!

Бай Ангелъ стрелва онбашията, недоволенъ и сърдитъ.

— Стой! Ела ти на мое мѣсто, че да те видя азъ тебе, ще можешъ ли да стоишъ. Душа отъ камъкъ да имашъ, пакъ ще се пръсне отъ мжка... Ха бре, стани бре, да те види и онбашията, що за човѣкъ си. Какво си ми се свилъ като таралежъ. Ама ще ти извадя азъ иглитѣ отъ кожата, хубаво да го знаешъ.

Но чиракътъ продължаваше да пази главата си съ ръце и да я свива между раменетѣ си.

— Остави го, остави, — заутешава онбашията бай Ангела. — Срами се момчето, я колкавъ човѣкъ е израстналъ. А пъкъ щомъ не му върви работата, натири го. Като погладува, да видишъ, какъ ще му дойде ума въ главата!

— Благодаря ти, онбаши ефенди, благодаря. Хубави думи ми каза, ама нека той да чуе, чутура такава. Хемъ го е срамъ да погледне човѣка въ очитѣ, хемъ отъ дума не взема. Гдето го настанихъ при майсторъ, все го изгониха. Най-сетне го прибрахъ при себе си и за какво, за добро ли? На, вижъ!... И бай Ангелъ още еднажъ пхна подъ носа на онбашията разрѣзания на две царвуль.

— Виждамъ, виждамъ — родено патки

да пасе.

— И азъ тъй съмъ рекълъ: ще го пратя при паткитѣ. Да живѣе съ приликата си.

Тия думи се видѣха много остроумни на онбашията и той, като се засмѣ благодушно потупа бай Ангела по рамото.

— Успокой се, успокой...

— Ще се успокоя азъ, ама като се махна отъ тука да не го гледамъ вече и като му хвърля една-две ракийки... После, като че съобразилъ нѣщо, се обръща къмъ онбашията:

— Онбаши ефенди, моля ти се, не ми отказвай: само по единичка. Отъ благодарностъ. Отъ благодарностъ ти казвамъ: Ако не бѣше ти, съ твоитѣ благи думи, както бѣхъ побѣснѣлъ, щѣхъ да го заколя, като яре. Така да знаешъ. Твоята доброта ме спаси.

Онбашията това и чакаше. Той отиде съ бай Ангелъ въ кръчмата, като остави заптиетата да намѣрятъ опасния човѣкъ. А тоя опасенъ човѣкъ снощи въ едно комитетско събрание бѣше залепилъ плѣсница на единъ неканенъ посетителъ, когото смѣтаха за издѣйникъ.

Следъ малко, когато събраната навалица предъ дюкяна се разпилъ, чиракътъ хвърли престилката, нарами два чифта нови царвули, мина спокойно покрай кръчмата, поздрави бай Ангела и се изгуби срѣдъ навалицата на чаршията.

Той бѣше Левски.

СТИЛИАНЪ ЧИЛИНГИРОВЪ

Орлета

Ний сме малки орлета —
момичета и момчета.
На редици, дълги стройни,
кращимъ с'стѣпки твърди, бойни.

Една мисль нази сгрѣва
единъ идеалъ сплотява:
— На България бжднинитѣ
да браниме отъ вразитѣ.

МИТКО ИВ. ДИМИТРИЕВЪ
орле отъ Свиненградъ